

Liefde bij wijze van spreken

YVES PETRY

roman

2015
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

EERSTE BEDRIJF

Ik zou niet kunnen zeggen wanneer deze geschiedenis in werkelijkheid van start is gegaan. Wellicht in de chemie van dieren of sterren die allang niet meer bestaan, ergens in het plasma van onvoorstelbaar verre tijden. Maar het is niet mijn taak dat uit te zoeken. Ik ben geen wetenschapper. Ik verwacht zelfs niet een verklaring te vinden voor wat er is gebeurd. Ik moet bescheiden blijven. Als ik terugdenk aan het verleden, zie ik geen licht – hooguit wat vonken in het duister van mijn eigen brein en dat van de andere betrokkenen, het patroon van dwaallichtjes dat we waren voor elkaar. We leefden, we dwaalden, en sommigen onder ons zijn intussen dood. Het verhaal dat ik daarvan kan maken, begint zo'n zesentwintig jaar geleden, op de laatste zaterdag van juni 1986, de dag waarop Jasper Fielinckx zijn beide ouders verloor.

Bezwaard door allerlei gedachten maar volstrekt onwetend van wat te gebeuren staat, betreedt hij vroeg in de ochtend het waas van dauw dat over het gazon ligt aan de voorkant van het ouderlijk huis. Het veerkrachtige gras masseert zijn voetzolen. Het frisse nat kruipt tussen zijn tenen. Terwijl hij langs de ligusterhaag loopt op de grens met de tuin van de burens, strijken restjes nachtelijke koelte over zijn armen. Een

ekster die zijn staartpenen ergens aan is kwijtgeraakt, gaat in het geheel niet gebukt onder zijn gehavende voorkomen en hupt kwiek over het grasveld.

Het zijn details waar Jasper nauwelijks aandacht aan besteedt. Als zeventienjarige heeft hij wel wat anders aan zijn hoofd dan de bekoringen van een zomermorgen. Daar, boven een dak aan de overkant van de straat, hangt de vuurpijl van de zon, glinsterend in een bad van rimpelloos azuur. Mooi hoor, een explosie van waterstof honderdvijftig miljoen kilometer verderop en een heerlijk weertje hier op aarde, maar dat kan niet opwegen tegen de zwavelstorm die hem vanbinnen teistert.

Het gezin Fielinckx staat op het punt te vertrekken naar het redelijk prijzige maar niet overdreven mondaine badplaatsje aan de Ligurische kust, onder de westelijke oksel van Italië, waar het ook de voorbije jaren de zomervakantie heeft doorgebracht. Vader en moeder, broer en zus hebben dus hetzelfde aantal kilometers voor de boeg, dat ze alle vier in dezelfde auto zullen afleggen. Niettemin staan man en vrouw, zoon en dochter heel verschillend tegenover dit jaarlijkse gebeuren.

Om te beginnen met de jongste: Jasper weet niet goed op wie hij de harpoen van zijn woede nu eigenlijk moet richten.

Op zichzelf, omdat hij er niet in geslaagd is zijn voornemen door te drukken om vanaf dit jaar niet meer mee op reis te gaan.

Op zijn moeder, voor wie het vaststaat dat de tijd nog niet rijp is en de noodzaak voorlopig onbestaande om iets te veranderen aan de gebruikelijke gang van zaken.

Op zijn vader, die het aan de fut of de fantasie ontbreekt om te snappen hoe dwingend voor een jongen van zijn leeftijd de redenen kunnen zijn om thuis te blijven.

Of op zijn zus, omdat ze, hoewel twee jaar ouder, hem helemaal niet voorgaat op het pad naar de vrijheid maar zich braaf neerlegt bij moeders wil. O ja, nu en dan laat ze een schamper geluid horen en doet ze alsof ze de situatie best komisch vindt. Het broertje en zijn rothumeur dat door de moeder zo nadrukkelijk wordt genegeerd dat het opvalt; de vader die zogenaamd geheel in beslag is genomen door de praktische kant van de reis. Kristien schijnt er allemaal de hilarische kant van in te zien. Maar Jasper ziet haar opgewektheid vooral als een blijk van machteloze volgzzaamheid.

Een tafereel van een jaar geleden komt in hem op. Een grindstrook, een baai tussen de rotsen. Veel volk was er niet. Enkele families met kleine kinderen, niets wat hem ook maar enigszins kon boeien. Het turkooizen vlak van de Ligurische Zee verkreeg door wrijving met het strand een lage, lome welving waarvan de kristallen kam een moeizaam beetje aan hoogte won vooraleer om te slaan en zich op een helling van ronde kiezels te werpen. De golf werd voor een deel opgeslurpt door het grind, het overschot liep weer in zee, waar het energie verzamelde voor een volgende maar identieke zet in dit eindeloze spel.

Het leek of het slome ritme van de branding de bedoeling had zijn pols nog verder te vertragen. Maar iets in hem bleef zich verzetten. Alle kracht die hem restte, concentreerde zich in zijn blik. Hij stelde zich voor hoe de laserstralen van zijn ogen, door louter mentale energie gevoed, langs de lijn van de einder sneden en het blauw van de lucht scheidden van het blauw van de zee. Via de ontstane opening, vanuit een toekomst die voorbij de horizon lag, zou dan een golf komen aanrollen – geen golf van water maar een stuwing van durf en elan die zijn hart zou optillen en zijn leven vaart geven.

Ooit zou het ergens toe dienen om twee keer per week je haar te wassen en elke dag van ondergoed te wisselen, om zoveel boeken te lezen en zo welsprekend, temperamentvol en origineel te zijn als hij was. Ooit zouden beloftes in realiteit worden omgezet en zou hij een leven leiden dat recht deed aan zijn talenten en verlangens.

Hij zwoer, in alle stilte maar vervuld van plechtige ernst, dat dit de allerlaatste keer zou zijn dat hij met zijn ouders op vakantie was gegaan.

Dat was toen. Nu, precies een jaar later, staat hij alweer op het punt met diezelfde oudjes op reis te vertrekken. En met zijn zus.

‘Hé, Romeo, vergeet je tas niet in de auto te zetten,’ roept ze. Dat slaat op de zak vol boeken die hij op de oprit heeft gezet.

‘Doe het zelf,’ antwoordt Jasper, op zijn rug liggend in het gras, zonder de moeite te nemen zich ook maar een centimeter op te richten.

‘Ik dacht dat ik van je spullen moest afblijven.’

O, wat is ze weer bijdehand. Maar wat hem betreft kan ze doodvallen. Wat hem betreft kan iedereen doodvallen. Naar zijn gevoel is hij zelf ook al doodgefallen. Daarom ligt hij ook voor dood op het gazon.

Straks zitten ze alle vier in de auto en morgen alle vier weer op het kiezelstrand. Zijn ouders zullen een boek of een tijdschrift lezen, naast elkaar gezeten op identieke strandstoelen. In de buurt daarvan zijn zus, liggend op een handdoek, ook aan het lezen of anders simpelweg aan het zonnen. Iedereen in zwembroek of badpak, allemaal glimmend van dezelfde zonnebrandolie. Nu en dan verbreekt een opmerking van geen enkel belang de algehele inertie.

Ergens verderop zit Jasper, met de rug naar de anderen gekeerd, gedrenkt in dezelfde amandelgeur als zij, het hoofd omzwachteld met blauw, blauw en nog eens blauw zover het oog kan reiken.

Wat zou hij ditmaal moeten verzinnen om de lamlendigheid draaglijk te houden? Hij zal zichzelf niet nogmaals kunnen sussen met het idee dat het de allerlaatste keer is. Abstracte fantasieën over een toekomstige vervulling zullen niet volstaan. Want de reden waarom hij niet mee wil, is dit jaar concreter, pijnlijk veel concreter dan vorig jaar.

‘Papa zegt dat je die tas in de auto moet zetten,’ roept Kristien opnieuw. ‘En vergeet er niet eerst de boeken uit te halen die je onderweg wil lezen.’

‘Hoepel op!’

‘Moeten wij soms alles voor jou doen? Verwend ventje!’

‘Je hoeft helemaal niks voor me te doen. Vertrek gewoon en laat me met rust! Meer vraag ik niet. Meer heb ik niet nodig om gelukkig te zijn.’

‘Jezus! Wat doen we weer pathetisch vandaag.’

Het is eigenlijk beneden zijn waardigheid zo onredelijk te reageren. Hij is geen puber meer. Het is de situatie die er een van hem maakt. Waarom doen ze hem dit in godsnaam aan? Waarom doen ze het zichzelf aan? Waarom is het hem niet gelukt de zaken naar zijn hand te zetten?

‘Doe niet zo gek,’ zei zijn moeder een paar maanden eerder. ‘Wat zou je al die tijd hier alleen doen? En hoe zou het huis er na een week uitzien? Hoe zou je er zelf uitzien?’

‘Ik kan best voor mezelf zorgen, mama.’

‘Daar ben ik nog niet zo van overtuigd. Je zus voelt toch ook niet de behoefte om thuis te blijven?’

‘Zegt ze dat?’

‘Ze beweert niet het tegendeel.’

‘Jullie hebben er gewoon nog niet over gepraat.’

‘Er valt ook niet over te praten,’ besloot zijn moeder scherp. ‘Iedereen gaat mee. Ik laat mijn kinderen niet achter.’

Het zou weinig zin hebben gehad zijn vader erin te betrekken. Zijn ouders hebben over gezinskwesties nooit anders gesproken dan als uit één mond, meer bepaald die van de moeder. In dat soort zaken is de man het werkelijk nooit oneens met zijn vrouw. Trouwens, wanneer ooit wel?

Toen Jasper enkele weken later de kwestie tegen beter weten in nog eens ter sprake bracht, lag er een gerijpte klank van verwijt, mogelijk zelfs van verdriet, in de woorden van zijn moeder. Voor haar kon het helemaal geen vakantie zijn als zij in Italië zat en haar zoon hier in zijn eentje in België. Dan zou ze zich toch geen minuut kunnen ontspannen. Zich voortdurend zorgen over hem maken. Voortdurend aan hem denken. Dat was toch niet wat hij wilde? En dat was ook niet wat zij wilde. Misschien kon het volgend jaar anders, maar dit jaar moest hij nog gewoon mee. Was hij dan compleet vergeten hoe fijn hij dat altijd had gevonden?

Dat was het moment geweest waarop hij had moeten doorzetten, besefte hij achteraf. Maar hij had zich laten verrassen, vertederen of in ieder geval tot zwijgen brengen door het ietwat hese, ongewoon donkere timbre van haar stem.

En nu is het natuurlijk te laat! denkt hij. Van vertedering is geen sprake meer. Er zal hem de komende drie weken niets anders resten dan op de tanden te bijten en een totale leegloop van intelligentie en gevoel te doorstaan.

Wat zonde! Want zijn intelligentie en tjokvolle gevoel smeken erom zich op het juiste doel te mogen ontladen, om te worden ingezet bij de verovering van zo niet de hele wereld dan toch van een buitengewoon belangrijk onderdeel ervan, namelijk het bolwerk van geest en lichaam dat in de gedaante

van het meisje A regelmatig door zijn straat loopt omdat ze enkele honderden meters verderop in een zijstraat woont.

2

Jasper kende haar naam. Haar vader gaf les aan hetzelfde college waar zijn eigen vader en moeder respectievelijk leerkracht fysica en leerkracht Nederlands waren en waar hij zelf op school zat. Het meisje A ging naar een andere school, vreemd genoeg, en in een bepaald opzicht was dat maar goed ook. Het leek onwaarschijnlijk dat hij, die altijd de beste van zijn klas was geweest en dat ook uit de grond van zijn hart wilde zijn, daarvoor de nodige concentratie zou kunnen opbrengen als hij haar elke dag op het schoolplein was tegengekomen. Vooral omdat ze drie jaar jonger was en hij geen idee had hoe hij haar moest aanspreken. Dag na dag zou het leeftijdsverschil als een hindernis tussen hen in hebben gestaan, als een onzichtbare berg waar je wel dwars doorheen kon kijken maar zeker niet dwars doorheen kon lopen of praten. Dag na dag zou hij vruchteloos hebben gezocht naar iets om tegen haar te zeggen. Zijn zenuwen, zo geoefend in het verwerken en reproduceren van leerstof, zouden het vroeg of laat ongetwijfeld hebben begeven – als je bedacht tot hoeveel uren van mentale verlamming een vluchtige ontmoeting op straat al kon leiden.

Meer dan twee jaar geleden was ze hem voor het eerst opgevallen. Ze kon toen niet ouder zijn geweest dan twaalf. Nog letterlijk een kind. Een heel mooi kind weliswaar, dat zich, te oordelen naar haar kleren en de verzorgde weelde van haar

roestkleurige krullen, daar ook bewust van was, maar niettemin nog een meisje waarvan het figuur maar heel weinig ronding te zien gaf.

Hij was haar op straat tegengekomen. Ze kwam zijn richting uit, liep hem voorbij, had hem amper aangekeken – en toch had haar zijdelingse en wellicht geheel onverschillige blik hem de adem afgesneden. Die kroon van dansend vuur op zijn middenrif, die benen van glas waarop hij verder strompelde – waren dat nu symptomen van wat ze bedoelden met ‘liefde op het eerste gezicht’? Op zich had hij daar helemaal geen bezwaar tegen. Het werd eens tijd, zoals sommige klasgenoten en ook zijn zus hem al herhaaldelijk hadden voorgelaten. Maar waarom nu uitgerekend verliefd worden op een meisje dat praktisch geen borsten had en mogelijk nog niet eens menstrueerde?

Het gevoel dat hem overviel, leek op een plotse hunkering naar chocola, maar dan oneindig veel feller. Nooit eerder had iemand hem zonder dat er een woord aan te pas was gekomen een buikpijn bezorgd die nog uren aanhield. Een overrompend begin, dat zeker, maar waarvan?

De tweede keer zag hij haar lopen in het gezelschap van een vriendinnetje. Een onbeduidend, sprietig geval waarmee ze in een geanimeerd gesprek was verwickeld. Jasper hoopte vagelijk dat het over hem ging maar wist eigenlijk wel zeker van niet. Tot hiertoe was nog nergens uit gebleken dat hij op wat voor manier ook haar aandacht had getrokken. Hij was, zeker met dat vriendinnetje erbij, vastbesloten niet te laten merken dat de zaken voor hem heel anders lagen.

Plots barstte het tweetal uit in gegiechel, plooiend, wankelend van de pret. Het onbekende kind schaterde onbekommerd, argeloos, uitgelaten – een onschuldig akoestisch spasme dat precies het weinige weergaf dat viel weer te geven, haar

vrolijke hoofdje en verder niets. Een nogal onnozel geluid al met al. Maar op de parelende melodie die uit de keel kwam van het meisje A, zat een soort ruis waarin Jasper de totaliteit van haar lichaam hoorde, de vele verborgen vouwen, de compacte volheid binnenin; een hese, zelfs wat vulgaire maar onthullende bijklank uit een lager register; een onzuiverheid die zijn oor trof als iets wat veel waarachtiger was dan de heldere tonen van haar lach. Dat ze bovendien geheel onverwacht haar gezicht naar hem toe keerde en hem al giechelend recht in de ogen keek, deed hem bijna flauwvallen van schrik en verrukking. In opperste paniek maakte hij zich uit de voeten en het kostte hem nog dagen om te bekomen van zijn amoureuze fata morgana, het duizelingwekkende idee dat in deze nog zo kinderlijke gestalte een volledig gevormde vrouw op hem lag te wachten.

Hij was pas vijftien en beoefende de kunst van het masturberen nog niet zo lang maar wel al met veel overgave. Daarbij vermeed hij angstvallig om haar beeld voor zijn genot te gebruiken. Hij was geen vieze ouwe vent die achter kinderen aanzat! Gelukkig stelde de realiteit zijn fantasie allerlei volwassener materiaal ter beschikking om zich op uit te leven: televisiepresentatrices, kunstschaatsters, meisjes uit zijn klas, bepaalde vriendinnen van zijn zus en zelfs een jonge lerares biologie, opgebouwd uit rondingen en volumes waarvan hij het prikkelende vermogen ten volle op zich mocht laten inwerken.

Hij begreep niet wat zijn lichaam van het meisje A kon verlangen. En als het niet zijn lichaam was, wat wilde dan zijn geest?

Het meest verregaande wat hij zichzelf toestond, was voor de spiegel te gaan staan, heel langzaam zijn gezicht naar het spiegelglas toe te buigen, zich dan in te beelden dat zij het

was die zijn lippen, klaar voor een kus, zag naderen, en zich de hunkering voor te stellen die dat bij haar opriep. Niet zijn eigen hunkering probeerde hij te voelen – die kende hij al – maar de hare. Alleen, hoe kreeg je het voor elkaar dat zij die zelf ook zou voelen? En hoe kwam je ooit te weten of ze dat deed of niet? Door met haar aan de praat te raken, natuurlijk! Maar wat zeg je tegen een twaalfjarige?

De situatie was welbeschouwd uitzichtloos, en intens beschaamd op de koop toe. Na enkele maanden begon hij het als zijn droeve plicht te zien haar uit zijn hoofd te zetten. Als hij het huis verliet, maakte hij indien nodig een omweg. Haar straat verklaarde hij tot strikt verboden terrein. Omdat hij eerder al had achterhaald waar en wanneer de bus stopte die haar van school bracht, kon hij deze kennis, oorspronkelijk aangewend om zo vaak mogelijk haar pad te kruisen, nu ook gebruiken met precies het tegenovergestelde doel. Hij had ontdekt dat ze lid was van een zwemclub, wist in welke groep ze zat en wanneer ze ging trainen. Het kostte aanvankelijk moeite en deed hem werkelijk pijn zich ertoe te dwingen op die momenten niet langer te gaan rondhangen bij het zwembadgebouw.

Het resultaat liet gelukkig niet al te lang op zich wachten. Een halfjaar later was hij al vergeten dat hij haar uit de weg probeerde te gaan. Ze verdween gewoon, eerst uit het straatbeeld en daarna schijnbaar volledig uit zijn geheugen.

Ik had het niet eens over haar hoeven te hebben als ze op een gegeven moment niet opnieuw, en net zo onverhoeds als de eerste keer, plots weer was opgedoken.

Dat gebeurde vlak voor zijn huis, een paar maanden voor de dag die aan zijn leven zo'n bruuske wending zou geven.

Er was intussen wel wat veranderd. Jasper had zijn volwassen lengte bereikt en zijn adamsappel had definitief een voor-

uitgeschoven positie ingenomen. Ook het meisje A was in alle richtingen gegroeid en haar nieuwe maten stemden tot hame-rende vreugde van zijn bloed overeen met die van een of ander ingeprint of aangeboren maar in elk geval springlevend ideaal. De kuiten waren niet te dun, de borsten zeker niet te licht, de heupen niet te breed, de schouders mooi recht en de buik aantrekkelijk vlak, zoals op een magnifieke voorjaarsdag door haar strakke zwarte pullover heen viel waar te nemen. De vogels brachten een doordringende partituur waarvan gespierde flarden hem regelrecht uit het hart leken te zijn gegrepen. De Japanse kerselaren stonden in bloei. Tussen hen in lag de straat – een brede laan van uitbundig zonlicht dat het was van zijn gewrichten deed smelten.

Hoe had hij haar ooit kunnen vergeten?

Haar gezicht, weliswaar magerder en langer geworden, had niets aan toverkracht ingeboet. De lippen waren mis-schien wat aan de dunne kant, maar de fijne streepjes die zo makkelijk naast de mondhoeken verschenen, vond hij weer even aanbiddelijk als twee jaar daarvoor.

Haar korte, grijze, flanellen schooluniformrok volgde het ritme van haar pas, die ietwat vertraagde – naar hij meende of hoopte – alsof dit ook voor haar een ontmoeting was die ze probeerde te rekken.

Keek ze hem aan? Ja, ze keek hem aan. In een reflex keek hij weg. Zodra hij de moed had gevonden opnieuw een blik op haar te werpen, was zij het die de ogen afwendde. Vervol-gens deed ook hij alsof hij haar niet zag. Enkele tellen later dacht hij haar zoeklicht weer over zijn gezicht te voelen glij-den. En ineens wist hij helemaal niet meer hoe of waarheen te kijken. De naaktheid van haar nog winters bleke benen werd ondraaglijk tastbaar. Het roze marmerpatroon van hun doorbloeding bezorgde hem oorsuizingen van begeerte, deed

hem knarsetanden van het gekmakende verlangen om langs de gladde wand van haar dij omhoog te klauteren tot bij het feestmaal onder haar rok, om haar slijpe vol haar en heuvel op te peuzelen en zich gulzig te wentelen in het tropische inwendige van haar maagdenvlees.

Hier ter plekke, nu meteen!

Was het mogelijk om verslaafd te zijn aan een substantie waar je nog nooit van had geproefd?

Hij vond haar, met andere woorden, zonder meer een geile meid, een lekker ding, maar hij was er niet de jongen naar om het op die manier te formuleren. Nog minder hield hij ervan als anderen dat in zijn plaats deden. Daarom was het van groot belang zijn verliefdheid verborgen te houden voor zijn zus.

Kristien speelde in zijn leven helemaal niet de rol van vertrouwenspersoon, maar in het verleden was haar spionageradar er met griezelige precisie en zonder enige aanwijzing van zijn kant altijd weer achter gekomen welk meisje op school zijn aandacht had getrokken. Eerst liet ze dan een naam vallen, bij voorkeur aan tafel in het gezelschap van hun ouders. Als uit zijn reactie dan bleek dat ze zich niet vergiste – en op een of andere manier verried hij zich áltijd –, moest hij wekenlang ongevraagd advies aanhoren en schertsende, veelal weinig flatterende commentaren op het meisje in kwestie verdragen.

Alsof dat al niet bemoeizuchtig genoeg was, vond ze het ook nodig om, in een geest van op niets gebaseerde intimiteit, onomwonden te stellen dat het allemaal niet meer was dan een zaak van neuken, of tenminste toch van rukken, en in ieder geval van spuiten. Dat was geen geheim en veel bijzonders was het ook al niet, zei ze. Het was gewoon de natuur, de man, de natuur van de man. Dat bedoelde ze niet afkeurend. En vroeg of laat zou hij vast en zeker krijgen wat hij

wilde. Als hij nu in afwachting daarvan maar niet overdreven romantisch ging doen. Want dat, verzekerde ze hem, vond een slimme meid eerder gênant dan aantrekkelijk.

Deze toon, die hij onuitstaanbaar vond, sloeg ze alleen aan buiten gehoorafstand van hun ouders, die niet altijd begrepen waaraan de wrijving tussen broer en zus te wijten was.

Het was zijn vaste voornemen Kristien meteen bij het eerste woord de mond te snoeren, mocht ze ooit het meisje A ter sprake brengen. Bij de gedachte alleen al werd hij woedend. Dat wicht had absoluut geen idee wat voor schroom en smart, hoeveel romantiek en hogere aspiratie er in een verliefdheid besloten konden liggen. Misschien moest ze zelf maar eens verliefd worden.

Nu hij niet langer hoefde te vrezen dat zijn passie voor het meisje A op een pedofiele aanleg wees, weerhield niets hem ervan om haar gerijpte lichaam in zijn verbeelding te bekijken vanuit elk voorstelbaar perspectief en het te bezitten in elke denkbare positie. Dat leidde tot opmerkelijke prestaties op het vlak van vuurkracht en schietbereik.

Het idee van dwang op haar uit te oefenen was absoluut stuitend. Daarom ergerde het hem dat hij in vindingrijkheid danig tekortschoot als hij een manier probeerde te bedenken om haar zover te krijgen dat ze zich door hem liet uitkleden. Ze was nog maar veertien. Al bezat ze het pittige, vroegrijpe air van een door velen gewilde vriendin, het sprak allerminst vanzelf dat ze zich zou laten verleiden tot wat hij allemaal in gedachten had. In zijn imaginaire samenzijn met haar vond er een zwijgende uitwisseling plaats van blikken en zuchten en zielen, dat wel. Er werd ook veel geglimlacht. Eén ding was zeker: er hing iets onuitsprekelijk intens in de lucht. Maar daar bleef het bij. Of ze zwegen verlegen, of ze vreeën

als gekken. Hij kon zich geen aannemelijke overgang inbeelden van het ene naar het andere, geen charmante grapjes, geen flirterige spelletjes, geen hartveroverende woorden. Hij kende haar tenslotte helemaal niet.

In een ander tijdperk had ze zijn slavin kunnen zijn. Dat was de fantasie waar hij zich nog het meest in kon vinden. Een scenario van heer en harem waarin hij haar geen uitleg verschuldigd was. Hij had maar te kiezen en te bevelen, wat ze dan niet als dwang maar als zijn natuurlijke voorrecht zou ervaren. En ze had nergens bang voor hoeven te zijn. Iasperinus Rex zou haar als een heel tedere meester tot zijn koningin hebben gemaakt.

Sinds kort had de kwestie een zeer dringend karakter gekregen. Een paar weken eerder, vlak voor het begin van de examens, kwam Jasper op een welgekozen uur zagezegd als bij toeval langs het zwembadgebouw gefietst toen het meisje A net naar buiten stapte. Naast haar liep een figuur die niet jonger leek dan hijzelf en blijkbaar toch geen enkele moeite had om met haar een levendig gesprek te voeren. Waarover hadden ze het dan? Om welke grappen moest ze zo lachen dat haar bruin getinte gezicht rood aanliep? Besefte ze niet dat de blikken die ze van onder nog half natte krullen aan haar gezelschap verspilde, eigenlijk hém toekwamen? Hij had weliswaar nog geen aanleiding kunnen verzinnen om haar aan te spreken, hij had het zelfs nog niet aangedurfd om ondubbelzinnig naar haar te glimlachen. Maar had ze werkelijk geen idee wie haar ware aanbieder was?

De jongen die ze overdreven geamuseerd aankeek, was bovendien niet alleen zogenaamd grappig. Als om de catastrofe compleet te maken zag de uitslover er ook onmiskenbaar knap uit.